

VI

AD APOLLINEM

Strophe Sapphica

Dīve, quem prōlēs Niobēa magnae
Vindicem linguae, Tityosque raptor
Sēnsit, et Trōiae prope victor altae
Phthīus Achillēs,

Cēterīs māior, tibi mīles impār,
Fīlius quamvīs Thetidos marīnae
Dardanās turrēs quateret tremendā
Cuspide pūgnāx.

Ille mordācī velut icta ferrō
Pīnus, aut impulsa cupressus Eurō
Prōcidit lātē, posuitque collum in
Pulvere Teucrō.

Ille nōn, inclūsus equō Minervae
Sacra mentītō, male fēriātōs
Trōas et laetam Priamī chorēis
Falleret aulam :

Sed palam captīs gravis (heu nefās ! heu !)
Nesciōs fārī puerōs Achīvīs
Ūreret flammīs, etiam latentem
Mātris in alvō,

Nī tuīs victus Venerisque grātae
Vōcibus, dīvum pater annuisset
Rēbus Ænēae potiōre ductōs
Ālite mūrōs.

Doctor argūtae fidicen Thalīae,
Phoebe, quī Xanthō lavis amne crīnēs :
Dauniae dēfende decus Camēnae,
Lēvis Agyīeu.

Spīritum Phoebus mihi, Phoebus artem
Carminis nōmenque dedit poētae.
Virginum prīmae, puerīque clārīs
Patribus ortī,

Dēliae tūtēla deae, fugācēs
Lyncas et cervōs cohibentis arcū :
Lesbium servāte pedem, meīque
Pollicis ictum,

Rīte Lātōnae puerum canentēs,
Rīte crēscentem face Noctilūcam,
Prosperam frūgum, celeremque prōnōs
Volvere mēnsēs.

Nupta iam dīcēs : ‘Ego dīs amīcum,
Saeculō fēstās referente lūcēs,
Reddidī carmen, docilis modōrum
Vātis Horātī.’